

1. Paastonajan sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 4: 1 - 11

Heti sen jälkeen kun Johannes Kastaja oli kastanut Vapahtajamme Jordanin virrassa, vei Henki Hänet korpeen, jossa Hänen oikea kärsimisensä alkoi perkeleen kiusatessa Häntä. Ja niin kuin ensimmäinen Aadam paratiisissa oli antanut perkeleen houkuttelemisten vietellä itsensä ja sillä meidän autuutemme turmellut, niin piti nyt Jeesuksen toisena Aadamina kärsimän perkeleen kiusauksia korvessa voittaakseen ne ja toimittaakseen meille kadotetun autuuden takaisin. — Ne kiusaukset, joita Jeesus kärsi saatanalta korvessa, voidaan syystä lukea Hänen kovimpien kärsimistensä joukkoon, joita meidän ei sentähden tule koskaan unohtaa, sillä ne tuottavat saman siunauksen kuin kaikki muukin Hänen kärsimisensä, ja ovat meidän hyväksemme ansiollisia. Hänen voittonsa perkeleestä on meidän voittomme; ja siten saatanan tuloksettomat hyökkäykset Häntä kohtaan tekevät myös kaikki sen juonet Jumalan lapsia vastaan turhiksi, kun he omistavat uskolla tämän Jeesuksen voiton perkeleestä. Sellainen siunaus ja hyödytys meillä on tästä Hänen kärsimisestään. ” **Sillä siitä, että hän kärsinyt on ja on kiusattu, taitaa hän myös niitä auttaa, jotka kiusataan.**” Hebr. 2: 18. Tässä kilvoituksessa perkelettä vastaan Hän soti puolestamme meidän Ylimmäisenä Pappinamme. Meidän lohdutuksemme on nyt se, että Vapahtaja tahtoi olla kaikessa meidän kaltaisemme ja itse kokea perkeleen kavalialta päällekkarkaaamisia, ” **että hän armollinen ja uskollinen ylimmäinen Pappi Jumalan edessä olis, sovittamaan kansan syntejä**”, ja ansaitsemaan meille iankaikkisen vanhurskauden. Hebr. 2: 17. ” **Sillä ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa, vaan se, joka kaikissa kiusattu on, niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.**” Hebr. 4: 15. Kun me siis katselemme Jeesuksen kärsimistä ja kiusauksia todistuksena Hänen armahtamisestaan ja voimastaan auttaa kiusauksissamme, ja sen ohessa muistelemme Hänen suurta rakkauttansa ja uskollisuuttansa, jonka Hän on meille siinä osoittanut, niin meillä on tästä suuri siunaus ja lohdutus. — Nyt Hän tietää omasta kokemuksestaan, millä mielellä Hänen lapsensa ovat maan päällä, kun heitä kiusataan, ja silloin Hän armahtaa heitä ja auttaa heitä

pääsemään hyvin kaikkien kiusausten läpi. Hänen armahtamisensa oli ainut syy, joka suostutti Hänet vapaaehtoisesti antautumaan sellaisiin kiusauksiin ja järkähtämättömästi kehtämään ne, että Hän ansaitsisi meillekin voiman kehtää omat kiusauksemme tässä maailmassa. Niin kuin Herraa Jeesusta usein verrataan pyhässä Raamatussa Aadamiin, ja kutsutaan toiseksi Aadamiksi, joka jälleen tuotti takaisin sen elämän ja autuuden, minkä me kadotimme ensimmäisen isämme kautta; niin me voimme myös pitää Vapahtajamme näissä Hänen kiusauksissaan toisena Aadamina, ja samalla johdattaa mieleemme, kuinka Hän kesti ja voitti perkeleen päällekkarkautukset; ja tällä Hän hankki meille jalommat lahjat, kuin ne olivat, jotka me kadotimme lankeemuksessa. Syntiinlankeemisessa me kadotimme **Jumalan kuvan**, kun meidän esi-isämme antoi vietellä itsensä epäuskoon Luojaansa vastaan, ajattomaan ylpeyteen ja tyytymättömyyteen niitä suuria ja ihania lahjoja kohtaan, joita Herra oli hänelle suonut; mutta meidän Vapahtajamme on toimittanut meille jälleen oikeuden Jumalan kuvaan sen uskollisuuden, tyytyväisyyden ja nöyryyden kautta, minkä Hän osoitti taivaalliselle Isälleen. Adam ja kaikki hänen lapsensa kadottivat lankeemuksen kautta **lapsenomaisen uskalluksen Jumalaan ja halun pitää kanssakäymistä Hänen kanssaan**; mutta se toinen Adam, meidän Herramme Jeesus, on sen jälleen parantanut, ja Hänen kauttansa me saamme valittujen lasten hengen, joka meissä huutaa: Abba, rakas Isä! Nyt me taidamme käydä uskalluksella armoistuihin eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, kun me apua tarvitsemme. **Kuolemattomuuden** me kadotimme silloin, kun perkele kiusasi esivanhempiamme lankeemaan Jumalasta; mutta se toinen Adam toimitti sen meille jälleen voittamalla perkeleen. Jeesus sanoo nyt: ” **Minä olen ylösnousemus ja elämä.**” Ja Paavali kutsuu Kristuksen meidän **elämäksemme**. Kol. 3: 4.

Syntiinlankeemuksen kautta saatana oli saanut kaiken voiman ja vallan meidän ylitsemme. Se saattoi nyt vihollisenaamme syyttää meitä Jumalan edessä ja vaatia Jumalan vanhurskasta rangaistusta meille syntisinä ihmisinä. Sentähden kutsutaan tätä vanhaa matoa, joka viettelee koko maailman, ” **päällekkantajaksi**”, joka meidän veljiemme päälle ” **yötä ja päivää Jumalan edessä kantoi.**” Ilm. K. 12: 9 -10. — Mutta nyt, kiitos Jumalan!, se ei voi enää mitään tällä kanteellaan voittaa. Jos se syyttää meitä siksi, että me olemme raadolliset ja heikot ja usein kyllä annamme vietellä itsemme synnin tekemiseen, niin voi meidän uskollisin ja armahtava Ylimmäinen Pappimme, joka astuu meidän eteemme, kohta karkottaa sen, ja siten antaa ansiollisen voittonsa perkeleestä tulla meidän hyväksemme. Sentähden saattavat nyt Jeesukseen uskovat sielut rohkeasti kerskata Paavalin sanoilla: ” **Kuka tahtoo Jumalan valittuina päälle kantaa? Jumala on, joka tekee vanhurskaaksi. Kuka on, joka tahtoo kadottaa? Kristus on kuollut. Ja, hän on myös**

herätetty ylös, on myös Jumalan oikialla kädellä, joka myös rukoilee meidän edestämme.” Room. 8: 33 - 34.

Kaikella Vapahtajamme kärsimyksellä oli se tarkoitus, että Hän nostaisi meidät lankeemuksestamme ja toimittaisi meille jälleen Jumalan armon ja laupeuden. Tämä Hänet sai saatanan kiusauksiinkin alistumaan ja ne kestämään. Vähän ennen kiusattavaksi joutumistaan, kun Hänet oli kastettu, tuli ääni taivaasta, joka todisti **Hänen olevan Jumalan Pojan, johon Isä mielistyi**; ja myös Pyhä Henki tuli Hänen päälleen varustamaan Häntä voimalla siihen suureen virkaan, johon Hänet nyt vihittiin; ja silloin Hän ihmisten sydämellisen armahtamisen ja säälimisen tähden päätti mennä korpeen ja siellä yksin kärsiä mitä kovimman taistelun perkelettä vastaan. Siellä Hän kesti hirmuiset kiusaukset ja kovan kärsimisen. Neljäkymmentä päivää ja yötä Hänen täytyi paastota, eikä mitään seuraa tai ihmistä Hänellä ollut kanssaan, ei virvoitusta, eikä muuta asuntoa ja oleskelupaikkaa, kuin petojen seassa kedolla. Kaikki näytti saattavan kauhistuksen ja pelon kärsivälle Vapahtajallemme tässä yksinäisessä ja tasaisessa erämaassa. Julmat ja verenhimoiset pedot piirittivät Hänet. Nälkä ja jano näännyttivät Hänet. Virvoituksen sijaan Hänen täytyi kärsiä saatanan seuraa, ja antaa sen kiusata Häntä. O! älkäämme siis koskaan unhottako kiittää Häntä tämän Hänen kovan kärsimisensä edestä, jonka Hän kärsi korvessa meidän lunastukseemme ja autuudeksemme. Totisesti, Hän on todellisuudessa osoittanut itsensä meidän armolliseksi ja uskolliseksi Ylimmäiseksi Papiksemme. Jokainen voi omassa sydämessään tuntea Hänet siksi.

Jumalan lapsilla on moninainen lohdutus Jeesuksen kiusauksista korvessa. Ne osoittavat selkeästi Hänen hellän sydämellisen rakkautensa syntisiä kohtaan; sillä mikä muu vaati Häntä menemään siihen korpeen saatanan kiusauksia kärsimään, kuin se, että Hän siinäkin asiassa parantaisi meidän vikamme ja täyttäisi kaiken vanhurskauden. Ihmisen sukukunnan Välimiehenä Hänen piti tehdä myös se, että Hän sovittaisi viattomuutensa ja pyhyytensä kautta meidät vaivaiset syntiset, jotka muutoin annamme niin helposti vietellä itsemme emmekä voi itsessämme ensinkään vastustaa synnin kiusauksia, ellei Jeesusta olisi. Jumalan lapset oppivat tästä niin ollen selkeästi tuntemaan Vapahtajan armollisen ja säälivän sydämen, että Hän katkeralla kärsimisellään ja lain täyttämislään tahtoi niin täydellisesti sovittaa meidät, ettei mitään jäisi täyttämättä; ja että Hänen lunastettunsa saisivat Häneltä avun kaikissa tilanteissa ja turvautuisivat Hänen ansioonsa. Ja niille erityisesti, jotka ovat kiusausten alaisia, ovat Jeesuksen ansiolliset kiusaukset suureksi lohdutukseksi ja siunaukseksi. Kun he nyt tulevat jollakin tavalla kiusatuiksi, he voivat lohduttaa aivan erityisesti itseään tietäessään, että rakas Vapahtajamme itse tietää sellaiset tilanteet, millä mielellä sielu on silloin, kun ulkonaiset ja sisälliset tuskat kiusaavat häntä lankeamaan. Ei kukaan saata

kärsiä suurempaa tuskaa kuin Vapahtajamme näissä kiusauksissa kärsi. Hänen ruumiillinen isoamisensa (nälkänsä ja heikkoutensa) oli kauhean suuri; mutta sielun tuska, kauhistus ja kilvoitus, joka Hänen täytyi läpikäydä, ei ollut suinkaan vähäisempi. Sentähden se on meidän lohdutuksemme, että mihinkä tilanteisiin joutuisimmekin, on Jeesuksen ne kuitenkin itse paljon suuremmassa ja kauheammassa mitassa täytynyt kokea. Hän on myös sillä ansainnut meille voiman niitä kantamaan, mitä Hän meidän päällemme lähettää. Ja mitä me emme voi kantaa, sitä Hän ei salli meille; sillä Hän tietää hyvin, mihin me kykenemme.

Lukumattomissa tilanteissa täällä ajassa, ja kaikissa kovissa tapauksissa, voi meidän sydämemme saada lääkityksen ja lohdutuksen Jeesuksen yksinäisyydestä, isoamisesta, kiusauksista, voitosta ja uskalluksesta Hänen taivaalliseen Isäänsä. Sitä ainoastaan meidän ei pidä unohtaa, että kaikki oli ansiollista meidän hyväksemme ja tapahtui meidän tähtemme. Sentähden on tässä, niin kuin kaikessa Jeesuksen kärsimisessä, suuri lohdutus ja siunaus kaikille, jotka yksinkertaisesti uskossa omistavat sen. — Hän oli yksin ja hylätynä korvessa, sentähden ettei Hän meitä koskaan hylkäisi, vaikka vielä koko maailma hylkäisi meidät. Hän tunsu nälkää, että meidät ravittaisiin elämän leivällä. Häntä kiusattiin, että me Hänen voimallansa kestäisimme kiusauksissa. Hänen täytyi kärsiä yksinäisyyttä meidän syntisten kokoontumistemme tähden; ja nälkää sovittaakseen meidän mässäilyimme; ja kiusauksillaan Hän sovitti meidän kevytmielisyytemme, jossa me niin usein annamme vietellä itsemme. Hän kantoi kärsivällisesti kaikki nämä kuormat sentähden, että Hän rakasti meitä ja armahti meidän surkeuttamme; ja nyt Hän ei uudestaan vaadi meiltä enempää, kuin että me uskollisesti käytämme hyväksemme sen armon, jonka Hän on meille ansainnut. Niin muodoin Jeesus on osoittanut siinä suuren laupeuden meitä kohtaan, että Hän antoi itseään kiusata meidän tähtemme; ja siitä me myös tunnemme Hänet uskolliseksi Ylimmäiseksi Papiksi, joka kesti loppuun asti, eikä pienintäkään antanut periksi täyttäessään kuuliaisuutensa taivaalliselle Isälleen meidän puolestamme. Niin uskollinen kuin Hän oli siinä, on Hän vieläkin samalla tavoin uskollinen osoittamaan aina armollisen apunsa niille, jotka huutavat Häntä avuksensa.

Hän osoitti taivaallista Isäänsä kohtaan täydellisimmän kuuliaisuuden, uskollisuuden ja uskalluksen, niin myös nöyryyden Hänen tahdolleen, niin ettei Hän tahtonut kaikkivaltiaalla voimallaan ankaraa nälkäänsäkään tyydyttää, vaikka Hän olisi sen voinut helposti tehdä. Hän joka Hän antoi kaarneiden tuoda leipää profeetta Elialle korvessa; Hän joka ruokki kahdella leivällä monta tuhatta ihmistä; ja Hän joka antoi sataa leipää taivaasta tai antoi leivän niin kuin kasteen maahan joka aamu koko Israelin kansalle; Hänen ei suinkaan olisi tarvinnut kärsiä nälkää, ellei Hän olisi vapaasta laupeudestaan

antanut itseään tähän kärsimiseen meidän tähtemme. Hän tahtoi nyt saada aikaan sovituksen meidän syntiemme, tottelemattomuutemme, epäilemisemme ja napolisemismme tähden rikkoessamme Luojaamme vastaan; sentähden Hän rakkaudesta meitä kohtaan kärsi mitä kauheinta nälkää. Katsokaamme nyt tässä Hänen **uskollisuuttansa**. Hänen kärsimisensä on kauhea: Hän voi auttaa itseänsä, mutta Hän ei tahdo — siksi, että Hän tahtoo kärsiä meidän edestämme ja maksaa meidän syntiemme tähden. — O! niin äärettömän uskolliseksi saavat vieläkin tuntea Hänet kaikki ne sydämet, jotka tahtovat olla Hänen omansa. Kun koko maailma hylkää meidät, ja me tulemme siihen tilaan, etteivät meidän ystävämme tunne meitä enää eivätkä anna meille vähääkään apua, on meillä kuitenkin Hänessä uskollinen Ylimmäinen Pappi, ja ystävä hädässä, joka ei vedä auttavaa kättänsä pois meistä eikä häpeä tuntea meitä ystävikseen, jos me vaan tahdomme antaa Hänen auttaa ja pelastaa itsemme. Sen me todella saamme kokea. O! jospa Hänen uskollisuutensa saisi tehdä meidätkin paremmin uskovaisiksi ja vilpittömiksi Häntä kohtaan, ja loppuun asti uskollisiksi!

Sitten kun Jeesus oli kärsinyt kiusaukset, **jätti perkele Hänet**. Se näki, ettei voinut kaiken kavaluutensakaan kanssa langettaa Jeesusta. Ja tällä Vapahtaja on ansainnut meille sen, että mekin voimme vastustaa saatanan kavalia päällekkarkauksia, jos me vain uskossa pysyttäydymme Hänen luonaan. Apostoli Paavali opettaa efesolaisia, kuinka hekin voivat uskon kautta voittaa ja lannistaa kaikki vaarat ja kiusaukset, jotka pimeyden pääruhtinas asetti heidän eteensä. Hän sanoo: ” **Pukekaat päällemme kaikki Jumalan sota-aseet, että te perkeleen kavalia päällekkarkauksia voisitte seisoa vastaan. Sillä ei meillä ole sota verta ja lihaa vastaan, vaan pääruhtinaita ja valtoja vastaan, maailman herroja vastaan, jotka tämän maailman pimeydessä vallitsevat, pahoja henkiä vastaan taivaan alla. Sentähden ottakaat kaikki Jumalan sota-aseet, että te voisitte pahana päivänä seisoa vastaan ja kaikissa asioissa pysyväiset olisitte. Mutta kaikissa ottakaat uskon kilpi, jolla te voitte sammuttaa kaikki ruman tuliset nuolet.**” Ef. 6: 11 - 13, 16.

Rukoilkaamme myös Jumalan hyvää Henkeä Jeesuksen tähden kirkastamaan meidän sydämissämme tätä Vapahtajan ensimmäistä kärsimistä Hänen kasteensa jälkeen, meidän toivomme, uskomme ja rakkautemme enentämiseksi ja vahvistamiseksi; siihen asti kun voiton Sankarimme näkee hyväksi kutsua meidät kerran kotiinsa luokseen, jossa me iankaikkisessa riemussa olemme vapaat kaikista kiusauksista ja saamme iäti ylistää Häntä, jonka voimalla me olemme onnellisesti voittaneet.